

(గత సంచిక తరువాయి)

మౌనంగా చుట్టూ చూస్తూ కూచున్నాడు శరత్.

అంత ఎత్తునుంచి ప్రపంచం అందంగా కనిపిస్తోంది. మనుషులు అస్సులు సరిగ్గా కనబడటంలేదు. వాహనాలు పాకే చీమల్లా ఉన్నాయి. ఇళ్ళు అగ్గిపెట్టెల్లా ఉన్నాయి. మొత్తం నగరం కంప్యూటర్ 'మదర్ బోర్డ్' లా కనిపిస్తోంది.

నవ్వొచ్చింది శరత్కు.

ఏదైనా విషయాన్ని వివరించాలంటే, మరో తెలిసిన దానితో పోల్చి చెప్పటం ఆనవాయితీ. ఇప్పుడు ఇంత ఎత్తునుంచి చూస్తూంటే కనబడే భవంతులు, రహదారులు కంప్యూటర్ మదర్ బోర్డుని తలపించటం ఆధునిక సామాజిక పరిస్థితుల నిదర్శనం.

కాళిదాసు కాలంలో ఇవేమీలేవు. అందుకని అతని వర్ణనలు ఆ కాలానికి తగ్గట్టు అప్పటి పరిస్థితులకు అనుగుణంగా ఉన్నాయి. కానీ మనం కాళిదాసు వర్ణనల ఔన్నత్యంతో ఈనాటి వర్ణనలను పోల్చి ఆనాటి వారి భావనా బలాన్ని పొగిడి, సమకాలీన సాహిత్యాన్ని తక్కువ చేస్తాం. ఇది పొరపాటు.

ఏ సమయంలోని కళలను ఆ కాలనాటి కొలమానాలతోనే తూచి అంచనా వేయాలి. అలాగే ఆ కాలం నాటి మనుషుల మనస్తత్వాలను, వ్యక్తిత్వాలను కూడా ఆ కాలం నాటి పరిస్థితులు, వ్యవస్థలాంటి అంశాల ఆధారంగా అంచనా వేయాలి తప్ప వారి పరిస్థితులకు భిన్నంగా ఉన్న పరిస్థితుల ఆధారంగా కాదు. మరి ఇప్పుడు తన కొడుకు కూతుళ్ళ ప్రవర్తనను ఆలోచనా విధానాన్ని తాను ఏ తూనిక రాళ్ళతో తూచాలి?

తాను పెరిగినప్పటి పరిస్థితులు, ఇప్పటి పరిస్థితులు వేరు. మరి, తన ఆలోచనలు, అభిప్రాయాలతో వారిని నిర్దేశించాలా?

'మీరు నాతో లేరు? ఎక్కడ ఉన్నారు?' మృదువుగా అడిగింది శిల్ప.

శరత్ మాట్లాడలేదు.

ఆఫీసులో శిల్ప ప్రత్యక్షంగా కలిసి 'ఎందుకు కలవటంలేదు?' అని అడిగినప్పుడు ఏమీ చెప్పలేకపోయాడు.

మనిషి ఎదురుగా లేనప్పుడు ఏదేదో అనాలనుకుంటాం.. కానీ ఎదురుగా మనిషి ఉన్నప్పుడు అవన్నీ ఆవిరైపోతాయి. అనాలనుకున్నవి మారిపోతాయి.. పైగా ఆ వ్యక్తి శిల్ప అంత అందమైనది, అయితే అనుకున్నవన్నీ అయోమయం అసంభవం. ఎందుకంటే, ఆమెని చూడగానే కలిగే అనిర్వచనీయమైన ఆనందానుభూతిని అర్థం చేసుకోవాలనే ప్రయత్నంలోనే వ్యక్తి సమయం గడిచిపోతుంది. అక్కడి మాటలు అనవసరం.

శరత్ ఏమీ మాట్లాడక పోవటంతో శిల్ప మళ్ళీ అంది.

‘ఈ మధ్య ఎందుకని నన్ను అవాయిడ్ చేస్తున్నారు? మనం చిన్నపిల్లలం కాదు. టీనేజర్లం. అంతకంటే కాదు. మరి ఎందుకని అలా తప్పించుకుని తిరుగుతున్నారు? ఉన్నదేదో చెప్పవచ్చు కదా! అంది.

నిట్టూర్చాడు శరత్.

‘అదే పెద్ద సమస్య. మనం టీనేజర్లం కాకపోవటం పెద్ద సమస్య. టీనేజర్లం అయితే ముందూ వెనుక ఎలాంటి ఆలోచన ఉండేది కాదు. ఎలాంటి సంకోచాలు, సందిగ్ధాలు ఉండేవికాదు. ఇప్పుడు మనం ఇలా కలవటం, ఎవరికయినా ఏమని సమాధానం ఇస్తాం? సంజాయిషీ ఏమని ఇస్తాం?’ అడిగాడు శరత్.

అతడి వైపు పరిశీలనగా చూసింది శిల్ప. ‘ఎవరికయినా ఎందుకని సంజాయిషీ ఇవ్వాలి?’

నవ్వాడు శరత్.

‘మేడమ్... మనం ఎంతగా ఈ ప్రపంచంతో సంబంధంలేని వారమని అనుకున్నా మన చుట్టూ మన ప్రమేయం లేకుండా అనేక బంధాలు, బంధనాలు ఉన్నాయి. మనం ఎంతగా విస్మరించినా అవి మనపై ప్రభావం చూపిస్తాయి. నాకు మీ సాంగత్యం నచ్చింది. మీతో ఇలా ఒంటరిగా సమయం గడపటం, సాధారణంగా ఎవరితో చర్చించని విషయాలు చర్చించటం, ఆలోచనలు పంచుకోవటం ఎంతో నచ్చింది. ఒక రకంగా చెప్పాలంటే, మనసులో అణగారి ఉన్న ఒక కల నిజమవుతోంది. ఒక స్వప్నం సాకారమవుతోంది. కానీ దీని పర్యవసానం ఏమిటి? టీనేజిలో కలవటానికి ఈ వయసులోని పరిచయానికి నడుమ తేడా అది ఇదే అప్పుడు లేని జవాబుదారీ తనం ఇప్పుడుంటుంది. అప్పటి ప్రవర్తనలో ఆలోచన కన్నా ఆవేశం అధికంగా ఉంటుంది. ఇప్పుడు ఆవేశం కన్నా ఆలోచన అధికంగా ఉంటుంది. ఎందుకంటే, అప్పుడు మొత్తం జీవితం వ్యక్తి ముందు ఉంటుంది. ఇప్పుడు గత జీవితం బరువు భుజం మీద ఉంటుంది.’

‘ఎవరైనా ఏమైనా అన్నారా?’ మృదువుగా అడిగింది.

‘మనసున్నవాడిని ఎవరూ ఏమీ అనక్కర్లేదు. మనస్సాక్షి అనుక్షణం ప్రశ్నిస్తూనే ఉంటుంది అన్నాడు.

నవ్వింది ‘అలాంటి వాళ్ళు జీవితంలో ఏమీ అనుభవించలేరు. ఆనందించలేరు. ఎప్పుడూ సందేహాలతో, అనిశ్చింతతో సతమతమవుతూ ఉంటారు’ అంది.

‘నిజమేనేమో. నాకు నీ పరిచయంలో ఉన్న ఆనందం మరెక్కడాలేదు. కానీ ఈ వయసులో ఇప్పుడు ఇలా ఆనందిస్తాంటే, మరోవైపు నా కూతురు మరెవరితోనో సినిమాకు వెళితే, అబద్ధం చెప్పి వాడిని కలుస్తాంటే, నేను నన్ను ఎలా అర్థం చేసుకోవాలి, నా కూతురిని ఎలా అర్థం చేసుకోవాలి నాకు తెలియటంలేదు. తనకి ఎలా మార్గదర్శనం చేయాలో తెలియటంలేదు’ శరత్ స్వరంలో ఆవేదన స్పష్టంగా ధ్వనించింది.

చాలాసేపు ఇద్దరి మధ్య మౌనం తాండవించింది. ఉండుండి వీస్తున్న గాలి తప్ప నిశ్శబ్దాన్ని మరో శబ్దం భంగం చేయటంలేదు.

‘ఏమైంది?’ అడిగింది శిల్ప చాలాసేపటి తరువాత.

దూరంగా దీపాలు వెలగటం మొదలయింది. గాలి దిశమారింది. ఆకాశంలో మిలమిల మెరుస్తూ తారలు దర్శనమివ్వటం మొదలయింది. ఆకాశం రంగు నెమ్మదిగా నలుపులోకి దిగజారుతోంది.

తన కూతురు అబద్ధం చెప్పటం, తాను ఆమె ఫ్రెండ్స్ తో సినిమాకు వెళ్ళటం అంతా శిల్పకు చెప్పాడు శరత్.

ఒక పెద్ద బరువు దిగినట్టునిపించింది అతనికి.

తన బాధను ఎవరితోనయినా పంచుకోవాలని ఉంది. కానీ భార్యతో చెప్పలేడు. ఈ మాట వింటే ఆమె విపరీతమైన రియాక్షన్ ప్రదర్శిస్తుంది. తన కొలీగుల్లో వ్యక్తిగత విషయాలు చెప్పుకుంటారు కానీ తను ఎవరితో ఏమీ చెప్పడు. చెప్పినా వాళ్ళు తరువాత అవకాశం చూసి హేళన చేస్తారు. ఎత్తి పాడుస్తారు తప్ప అర్థం చేసుకోరు. వారితో ఏదైనా ఆంతరంగిక విషయం చర్చించటం అంటే తన

బలహీనతను తానే బహిరంగ పరచటం. తనను గాయపరచే ఆయుధాన్ని తానే అందించటం వంటింది. అందుకే కొలిగులతో అంటి ముట్టనట్లు ఉంటాడు.

ఇలాంటి పరిస్థితులలో శిల్ప తప్ప మనసులో మాట పంచుకోవటానికి మరెవరూ లేరు. కనీసం శిల్ప అయినా ఉంది. లేకపోతే?

‘మనసున మనసై, బ్రతుకున బ్రతుకై, తోడొకరుండిన, అదే భాగ్యమూ, అదే స్వరమూ’ అంటే ఇదేనా?

ఇదేనా అసలైన భాగ్యము? అసలైన స్వర్గము?

శిల్ప వైపు చూశాడు.

అతడి మాటలు సానుభూతితో వింటోంది ఆమె.

ఆమె ముఖంలో ఆలోచన, సానుభూతి, ఒకరకమైన అవగాహనలు స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి.

అది చూస్తూంటేనే ఎంతో ఎంతో సంతృప్తిగా ఉంది శరత్కు. అతని మనసులోంచి బాధను ఎవరు తోడేస్తున్న భావన కలిగింది.

‘ఇప్పుడు చెప్పు.. నిన్ను కలవటం నాకు ఆనందంగా ఉన్న, నిన్ను కలిసినప్పుడల్లా నా కూతురు గుర్తుకు వస్తుంది ఏది తప్పు? ఏది సమంజసం? అన్న ప్రశ్నలు తలెత్తుతాయి.’

చల్లగాలి వీయటం ఆరంభమయింది.

ఆకాశం నల్లబడింది పూర్తిగా. రక్తహీనతతో బాధపడుతున్నట్టున్న తారలు, ఇప్పుడు ఆరోగ్యంతో తొణికిసలాడుతున్నట్టు చీకటి ఆకాశం తెరపై తళతళలాడుతున్నాయి. ఇంతవరకూ అందంగా కనిపించిన దృశ్యాలు అదృశ్యమై వాటి స్థానాన్ని దీపపు వెలుగులు మిణుగురు పురుగుల్లా ఆక్రమించాయి. కదిలే వాహనాలు కాంతి ప్రవాహాల్లా కనిపిస్తున్నాయి.

‘నీ బాధ అర్థమయింది. కానీ ఒకటి ఆలోచించు. మనం కలవటంలో, పిల్లలు కలవటంలో మౌలికమైన తేడా ఉంది. మన పరిమిత దృక్కోణంలో చూస్తే రెండూ పొరపాటే. కానీ మన పరిస్థితులు, పిల్లలు పెరుగుతున్న వాతావరణం, వారి చుట్టూ ఉన్న పరిస్థితులను పరిగణనలోకి తీసుకుంటే, రెండూ స్వాభావికంగా జరగాల్సిన పరిణామాలే అనిపిస్తాయి’ అంది మెల్లిగా.

ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు ఆమె వైపు.

‘శరత్...’ తొలిసారిగా అతడిని పేరుతో సంబోధించింది శిల్ప.

శరత్ హృదయంలో ఒక ఆనంద వీచిక ఎగిసి పడింది. తన పేరు ఇంత మధురంగా, ఇంత తీయగా ఎప్పుడూ ధ్వనించలేదు.

మళ్ళీ ఆమె తనను తన పేరుతో పిలిస్తే బాగుండుననిపించింది. మళ్ళీ అలా పిలవమని అడగాలని అనుకున్నాడు. కానీ ఏదో బిడియం, ఏదో సందిగ్ధం అతడిని వెనకకు లాగింది.

‘శరత్.. మనది మరో ప్రపంచం. పిల్లలది వేరే ప్రపంచం. ఈ రెండు ప్రపంచాల నడుమ ఎంతో తేడా ఉంది. మనకున్న సందేహాలు, సందిగ్ధాలు బిడియాలు, భయాలు ఈ తరానికి లేవు. ఉండవు కూడా. వారు చిన్నప్పటినుంచీ తమకు కావాల్సింది పోరాడి సాధించటానికి అలవాటు పడుతున్నారు. తమ భావాలను, అభిప్రాయాలను వ్యక్తపరచటానికి వెనుకాడని పరిస్థితుల్లో పెరుగుతున్నారు. గమనించు, మనం ముగ్గురం, నలుగురం ఉండేవారం. ఇచ్చిపుచ్చుకోవటం, పంచుకోవటం, కలసి తిరగటం, త్యాగాలు చేయటం, పక్కవారి గురించి ఆలోచించడం మనకు స్వాభావికంగా అలవడింది. పైగా, ఏది మంచి, ఏది చెడు అన్నది పెద్దలు చెప్పేవాళ్ళు. స్కూళ్ళలో తెలిసేది. ఇప్పటి తరం చూడు. ఒకరో, ఇద్దరో పిల్లలంటారు. తల్లిదండ్రులద్దరూ వారి వారి ఉద్యోగాల గొడవలు, అహంకారాల గొడవలు, అపార్థాల ఆరాటాల్లో ఉంటారు. పిల్లలకు అడిగింది ఇచ్చేస్తారు. విసుక్కుంటారు. ఎంత ప్రేమగా చూసినా, ఎంతగా పిల్లలతో సమయం గడిపినా పెద్దలలోని అసంతృప్తులు, ఆందోళనలు, పిల్లలపై ప్రభావం చూపిస్తాయి. పెద్దలలోని ఆందోళనలను, గిల్లిఫీలింగ్లను పిల్లలు తమకనువుగా వాడుకుంటారు. తమకు కావాల్సింది పోరాడి సాధించుకుంటారు. అందుకే గమనించు, పెద్దలపట్ల అమర్యాదకరంగా

ప్రవర్తించకున్నా, గౌరవం ప్రదర్శించటం కనబడటంలేదు. టీచర్లు, అధ్యాపకులు, ఎవ్వరికీ గౌరవం ఇవ్వటంలేదు. కాలేజీలో పిల్లలు, పాఠాలు విని అధ్యాపకులను గౌరవించాల్సిన పిల్లలు, వాళ్ళనే కాలర్లు పట్టిలాగటం, ఎదిరించి ధర్మాలు చేయటం, ఘోరావ్లు చేయటం చూస్తున్నాం. అదీ చదువు విషయంలో కాదు. ఇతర అంశాల ఆధారంగా మరోవైపు ఇలా బహిరంగంగా భావాలు వ్యక్తపరచలేని వారు మానసికంగా కృంగిపోవటం కనిపిస్తోంది. నీకు తెలుసా, ప్రస్తుతం మన దేశంలో మానసిక రోగుల సంఖ్య విపరీతంగా పెరిగిపోతోంది. మానసిక వైద్యులను సంప్రదిస్తున్న వారిలో యువత అధిక సంఖ్యలో ఉండటం గమనార్హం. అందుకే నువ్వు నీ దృష్టిలో నీ పిల్లల ప్రవర్తన మంచి చెడులను నిర్ణయించటం మానెయ్. వాళ్ళ దృష్టితో వాళ్ళని చూసి వాళ్ళ ప్రవర్తనను అర్థం చేసుకోండి. మీ దృష్టితో మీ ఆలోచనలతో వాళ్ళ ప్రవర్తనను నిర్ణయించకండి' అంది శిల్ప.

ఆమె చెప్పిన మాటలు గురించి ఆలోచిస్తూ అన్నాడు శరత్ 'అంటే నేను ఇప్పుడు వాడు సినిమాల్లోకెళ్ళి దెబ్బతిని జీవితాన్ని నాశనం చేసుకుంటూంటే చూస్తూ మౌనంగా ఉండాలా? నా కూతురు ఎవరితోనో సన్నిహితంగా ఉంటూ, తరువాత నష్టపోతే చూస్తూ ఊరుకోవాలా?'

నవ్వింది. 'నేను అలా అన్నానా? అయినా, మీ అబ్బాయి దెబ్బతింటాడని, మీ అమ్మాయి నష్టపోతుందని నెగిటివ్గా ఎందుకని ఆలోచిస్తారు? వాళ్ళకేం కావాలో తెలుసుకుని, తమ లక్ష్యాన్ని అందుకోవాలని వాళ్ళు చేస్తున్న ప్రయత్నానికి మీరు ప్రోత్సాహం, మద్దతు ఇచ్చి చూడండి. వాళ్ళని వెనక్కు లాగే బదులు, వాళ్ళకు అండగా నిలబడండి. ఏమీ చేయకున్నా కనీసం నిరుత్సాహ పరచకండి' ఆవేశంగా అంది.

ఆమె మాట్లాడటంలో, ఆమెలో అణగి ఉన్న ఆవేశమేదో తెలివి వస్తున్న భావన కలిగింది శరత్కు.

బహుశా, ఆమె మనసులోని కోరికను అణచిపెట్టుకుని పెద్దలు చెప్పినట్టు విన్నదేమో, 'తానూ అంతే కదా!' అనుకున్నాడు శరత్. కానీ మనిషికి వ్యక్తిగత కోరికలకు, సామాజిక బాధ్యతలూ నడుమ ఘర్షణ అనేది అనివార్యం.

పెద్దలు తమ అభిప్రాయాలను పిల్లలపై రుద్దటం అనేది స్వాభావికంగా జరిగే చర్య. ఎంత ఎదిగినా, జీవితంలో ఎంతగా విజయం సాధించినా, మనసులో ప్రతివ్యక్తికీ ఏదో ఒక మూల ఒక అసంతృప్తి, ఒక నిరాశ ఉంటుంది. అది అతని ఆలోచనను ప్రభావితం చేస్తుంది. వ్యక్తిత్వాన్ని నిర్దేశిస్తుంది. మొత్తం ప్రపంచాన్ని వ్యక్తి ఆదృష్టితోనే చూస్తాడు. తాను తన దృష్టిని మార్చుకోవాలి.

'తన పిల్లలను వాళ్ళ దృష్టితో చూసే ప్రయత్నం చేయాలి' అనుకున్నాడు శరత్. ఆకాశంలో వెన్నెల విరిసింది. ఆ వెలుగులు జగతి అంతా పరచుకున్నాయి. అప్రయత్నంగా శరత్, శిల్ప చేయి పట్టుకుని 'థాంక్స్' అన్నాడు. అన్న తరువాత తన చేయి ఆమె చేతిలో ఉండటం గమనించాడు. వదలబోయాడు. శిల్ప అతడి చేయిని వదలలేదు.

చల్లగాలి రిప్పున వీచింది.

(కొనసాగింపు వచ్చే సంచికలో)

Post your comments